

Szanowny Panie Prezydencie Miasta Krakowa,

Wielebny Przeorze,

Panie Dyrektorze do Spraw Kultury i Turystyki Rządu Galicji

Szanowny Panie Konsulu Honorowy Polski w Galisji

Dyrektorze Instytutu Cervantesa w Krakowie

Szanowni Państwo,

Habemus magnum gaudium!

Spotykamy się na uroczystości będącej symbolem serdecznej, duchowej i braterskiej unii pomiędzy Hiszpanami i Polakami, Galisyjczykami z europejskiego Finisterre i Galicyjczykami z Europy Środkowej, Europejczykami, którzy stąpając po ziemi wznoszą wzrok ku niebu, ku gwiazdom.

Kamień, który dziś odsłaniamy, duchowo i fizycznie łączy Kraków i Santiago de Compostela, dwa miasta, które są jak latarnie pielgrzymów oświetlające drogę kobietom i mężczyznom z całego świata. Ten kamienny blok jest niczym posłaniec z Plaza del Obradoiro i katedry w Composteli ze swym Portykiem Chwały; zwiastunem, który jest niemym lecz zarazem bardzo wymownym świadectwem Św. Jakuba Większego, syna Zebedeusza, apostoła i męczennika. Obelisk ten od dziś będzie szacownie choć nieruchomo stał na straży naprzeciw okna Pałacu Arcybiskupów, z którego tyle razy wychylał się Św. Jan Paweł II, świadek nadziei. Matowy kamień i przejrzysty prześwit spoglądają na siebie i rozpoznają się jako początek i koniec drogi, podczas której spojrzenie pielgrzyma zwraca się w kierunku pewnego i bezpiecznego celu.

Jan Paweł II dwukrotnie pielgrzymował do Santiago. Za pierwszym razem, 9 listopada w Roku Świętym Jakubowym 1982, przewodził „uroczystościom europejskim”. To właśnie tam, w prostych i jasnych słowach, wzywał „starą Europę” głosem pełnym miłości: „Odnajdź z powrotem siebie. Bądź sobą. Odkryj twe pochodzenie. Ożyw twe korzenie.... odbuduj twą duchową jedność w poszanowaniu innych religii i prawdziwych wolności.”

Tamte słowa, kierowane wówczas do podzielonej Europy, rozbrzmiewają dziś znów pełne znaczeń w naszej zdezorientowanej Europie, złęknionej i nieufnej, osaczonej przez ksenofobiczne i obrazoburcze partykularyzmy. Dlatego słusznym i właściwym jest przypomnieć w tym miejscu, obok obelisku sybolizującego Drogę Jakubową i na przeciw papieskiego okna, słowa, które Jan Paweł II skierował do młodych Hiszpanów i Europejczyków, i do wszystkich na całym świecie, w Madrycie w maju 2003 roku: „Trzymajcie się z dala od wszelkiego rozpaczliwego nacjonalizmu, od rasizmu i nietolerancji. Dawajcie własnym życiem świadectwo, że idei się nie narzuca tylko się je głosi”.

Sąsiedztwo tego kamienia i tego okna, które zapewne radowałoby Św. Jana Pawła II, będzie powodem satysfakcji i inspiracją dla Krakowiaków i odwiedzających. Dziękuję Panie Prezydencie, że przyjął Pan naszą propozycję z entuzjazmem; dziękuję Ojciec Przeorze zakonu franciszkanów za umożliwienie ustaniwienia słupa w tym właśnie szczególnym miejscu; dziękuję Panie Radco – a za Pana pośrednictwem kieruję te podziękowania do premiera regionalnego rządu Galisji – za pomysł, że Kraków będzie szczególnie dobrym miejscem, aby pokazać trwałą i silny związek pomiędzy dwoma krańcami Drogi Jakubowej, odległymi, a tak bardzo bliskimi; dziękuję Wielebnemu Dziekanowi Katedry w Santiago za to, że przyjechał do Krakowa, jako przedstawiciel Arcybiskupa, którego serdecznie pozdrawiamy. Dziękuję bardzo Ojcu Witko, dyrektorowi Muzeum Diecezjalnego w Krakowie, za prostowanie dróg i umożliwienie bezpiecznego umieszczenia obelisku w tym wielkim, gościnnym mieście.

Hiszpania i Galisja są od dzisiaj jeszcze bardziej obecne w Galicji i w Polsce. Za to szczęśliwe wydarzenie, *hodie habemus magnum gaudium*.